

Βάζει αύτός, πίνει, τί νὰ δῷ! Κάτω κάτω τὸ δαχτυλίδι τῆς γυναικας του. Πχίρνει κοντά του τὴ γριά καὶ τὴν ξεμολογά. Ἀρχίζει αὐτὴ καὶ τὰ λέει μὲ τὴν ἀράδα. Τάξει πιὰ αὐτὸς τῆς γριάς αὐγά μὲ τὰ καλάθια, γιὰ νὰ πάη νὰ τὴ φέρη. Δέν πιστεύωντο, λέει αὐτὴ, γιατὶ ἡ καρδιά της χάλασε πολὺ πιὸ πίστεψες τὰ λόγια τῆς κακιάς ἀδερφῆς της, καὶ τὴ σκότωσες ἵκενη, καὶ πῆρες τὴν ἄλλη τὴ ζουλιάρα καὶ τὴν κακιά. Ἔσι, λέει, χρεὶ καὶ πές της πώς ἔγω μετάνοιας καὶ δᾶς της καὶ τὸ δικό μου τὸ δαχτυλίδι: γιὰ νὰ τὸ πιστέψῃ νῦροθῇ. Σηκώνεται ἡ γριά, παίρνει τὸ δαχτυλίδι, πηγαίνει στὴν κοσέλλα, καθίζει πιὰ καὶ τῆς λέει δᾶς εἰπε τὸ βασιλόπαιδο. Σηκώνεται αὐτὴ, γιανίζεται, ξεσάζεται, τὴν παίρνει ἡ γριά καὶ πηγαίνουν. Μὲ τὸ νὰ δῷ δὲ ἔνας τὸν ἄλλον, ἀρχίζουν τὰ κλάματα, λέει δὲ ἔνας τὰ πάθια του, λέει δὲ ἄλλος, βγαίνουν οἱ κατεργαρίες τῆς ἀδερφῆς της στὴ μέση. Τὴν πιάνουν τότες καὶ τὴν καβαλλικεύονταν ἀπάνω σ' ἔνα παλαβόν ἄλογο, ὑστερὰ τὸ χτυποῦνε πιὰ, πῆρε τὸ δρόμο κ' ἔτρεχε αὐτό. Ποῦ πῆγε καὶ τὴν ἔρωτε πιὰ, κανεὶς δὲν δέρει. Ἐμειναν κ' οἱ ἄλλοις οἱ δύο μέσα στὸ παλάτι καὶ ζούν καὶ βασιλεύουν ἵσια μὲ σήμερα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ I. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΑ

«Ο ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ»

Hull 27-5-07.

Ἀγαπητὴ Κύριε Βονιερίδη.

Διάβασα μὲ πολλή μου γαρὰ τὸ νέο ἔργο σας «Ο Προσκυνήτης». Σὰ νὰ λούστηκα στὰ κρυσταλλένια νερά Ἑλληνικοῦ ρυακιοῦ

Μοῦ φαίνεται πῶς σὰ νὰ γυρεύῃ ὁ ρωμαῖκος ὁ νοῦς νὰ ζευγαρώῃ στὰ γερά μὲ τὴν ίδεαν τοῦ ἀπέραντου πνευματικοῦ κόσμου, σὰ νὰ μαζεύῃ ὅλικό γιὰ μεγάλα δημιουργήματα. Καιρός του. Τὸ ἔργο σας θάγη τὴ θέση, του στὰ προανακρούσματα ποὺ ἀκούστηκαν τὰ λίγα κύτα γρόνιν.

Σᾶς χαιρετῶ
πάντα δικούς σας

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

NEA BIBLIA

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων καὶ Ἡζώων αἷμα....»
Δρ. 2.

ΤΗΣ κ. ΒΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Ἄπο τὸν κόσμο τοῦ σαλονιοῦ καὶ οἱ δύο θάνατοι» Δρ. 3.
Πουλιοῦντα: στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

ἀγτίδες ποὺ παίζουνε στείνες καρφούς. «Ἐτσι κ' ἡ Κατινούλα ἔννοιαθε γῦρο της τὸν ἥλιο δὲν τὴν ἔκαιγε μέσα της ἡ φλόγα. Μὴ θαρρήτε ὅμως στοὺς ἵσκους τῆς καρδίας της εἶχε καρφά, εἶχε γλύκες, εἶχε ἀθορίβωτους συνεπαρκούς, εἶχε σιγανές πυρκαγίες ποὺ δὲν τὶς ἔχει κ' ἡ φεγγοθοιλιά τῆς ἀγάπης. «Ἄν ἔγαπούσε καθαρτό, δὲ θὰ τῆς ἔβλεπες οὔτε μεγχλήτερη τρυφεράδα, οὔτε ἀφοσιώση πιὸ γεμική οὔτε πιότερο πάθος. Τέλεγε κάποτες ἀπατή της πῶς ἀφοσίωση στὸν διθρώπο εἶναι νὰ τραβῇ μοναχός του γιὰ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὶς φλέβες του τὸ αἷμα. Τέτοια μενοκόμιματη, ἀκέρια, γερὴ ἀφοσίωση ἔδειξε πάντα της καὶ τῆς «Ολίας καὶ τῆς Μοιρίτας» καὶ τοῦ Ἀντρέα καὶ στοὺς δικούς της ἀκόμη. Μὲ τὸν Ἀντρέα ὡςτόσο, τώρα τουλάχιστο, ἀλλάζει καὶ πάντα τὸ αἴστημα τῆς κόρης. Τὸν ἀγαποῦσε ὅπως δῆται τὴ φαμελιά του, μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ ὑπαρχεί ἀναμεταξύ τους τὸ ἀλεῖνο τὸ ἔκεινο τὸ κάτι, τὸ κάτι ποὺ χωρίζει καὶ ποὺ ἐνώνει μιὰ γυναικίσια καὶ μιὰ ἀντρίσια φυχή. Ὁ Ἀντρέας γιὰ τὴν Κατινούλα καταντοῦσε τὸ ἀρταστό ίδιαν, τὸ τέλειο τῶν τέλειων· φίλος της, ἀδερφός της, ὅδηγός της, πατέρας της δὲ θελεῖς Εἴτανε ὅμως καὶ νοσοκόμος; της καὶ γιατρός της: σὰν τὸ μωρό τὸ παιδί ποὺ δὲ μάννα του στὰ γόνατά της τὸ ντυνεῖ, τὸ γδύνει, τὸ πλένει καὶ τὸ πατσούτει, ἔτοι κι δὲ τὸν Ἀντρέας τὴν εἶδε ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ τὸν παρακάλεσε μὲ μιὰ ματιά σὲ δὲ νοσοκομεῖο, μπροστά στοὺς ἄλλους, νάρθη σιμά της, ντροπιασμένη, καὶ πιστεύε πῶς μ' ἀφτὸ οἱ ζένοι πιὰ δὲν τὴ θωροῦνε. Ἀνάμεσά τους ἀπὸ τότες ἔλειπε ἡ ντροπή, ἔλειπε ἡ πειρέγεια, ἔλειπε κάποιος δρός τῆς ἀγάπης. Ὁ Κατινούλα, μὲ τὸν ἀπλοῖκό της τὸ νοῦ, νόμιζε πῶς ἔκανε καλά, σωστά, φρόνιμα, ταχτικά δὲ τὴν εἶκενε, κι δὲ τὸν Ἀντρέας πάλε, μὲ τὸ πλάσμα τὰπονήρεφτο, ἀπονήρεφτος δὲ ίδιος σὰν τὴν ἐπιστήμη, τῆς ἀλλαξίδενε τὴ πληγή της, θεράπευε τὴ φούσκα της μὲ σόντες, σταλαξίες καὶ λουσίματα, μὴ ἔχοντας ἄλλη φροντίδα παρὰ πῶς γὰ φανῆ πιὸ πιτήδειος, κι δταν ἐμπατέ

‘Ο ΝΟΥΜΑΣ,, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν 'Ελλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ 'Εξωτερικό
Φρ. χρ. 10.

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιονικα τῆς Ηλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Ιπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιδρόμου, ('Οφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουράρα), 'Εξαρχεία, στὰ Βιδλιοπωλεῖα ('Εστιας) Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (δόδος Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ). Στὸ Βόλο Βιβλιοπωλεῖο Χριστόπολου.

Ἡ συντρομὴ πλεονέκτα μπροστά κ' είναι ἐνδεκόντου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Καὶ πάλε ἡ «Νέα 'Ημέρα». — 'Η κατάργηση τῆς γραμματικῆς. — 'Η δημόσια ἀσφάλεια.

ΕΦΤΑΣΕ, κάποιο ἀνόρθιο γράμμα σταλμένο ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὴ σύνταξη τῆς «Νέας 'Ημέρας», γιὰ νὰ ξαναμίλησῃ ἡ ἐφημερίδα τῆς Τεργεστῆς γιὰ τὸ γλωσσικὸ τέττημα. Δὲν μποροῦμε βέβαια ν' ἀπαντήσουμε στὸν ἀγγωνοτρόπο, καὶ νὰ τὸν καταφέρουμε νὰ πιστεῖ πῶς ἡ δουλειὰ τοῦ Ψυχάρη καὶ τοῦ Πάλλη, είναι τόσο τραγή, ποὺ θέλει ἀληθινὸ δυνατὸ μυαλὸν νὰ τηνὲ νοιώσεις κανεῖς, οὗτε θὰ τὸν ἀντιτάξουμε πῶς ἔχει ἀδικοῦνει μὴ μήν ἀναγνωρίζει τὸν Παλαρά γιὰ ποιητή. Δὲν ἔχουμε οὔτε δρεκῆ, οὔτε καιρό γιὰ τέτοιες διδασκαλίες, μὲ δποιος διεισινε πλούτῳ στὸ δρόμο τῆς νέας 'Ιδεας, καὶ λίγα κάνει ἀπ' τὴ μιὰ μεριά νὰ λατρεύει τοὺς Σούτσους καὶ Καρασούτους, κι ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ πάνει νὰ μιλεῖ. Μᾶς κάνει δύνας ἴντεπτωση δ τρόπος ποὺ μιλεῖ δ συντάξης τῆς «Νέας 'Ημέρας», γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ Ψυχάρη, δος καλοσυνείδητος κι ἀ δείχνεται γενικάτερα στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας. Μὰ λοιπὸν τόσο φιλομένη βαθία εἶναι αὐτὴ ἡ πρόληψη, ὅπετε δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ κοιτάξουν τὰ πράματα χωρὶς θολωμένο νοῦ, κι δους ἀκόμα θέλουν νὰ τὰ κοιτάξουν; Νομίζαμε πῶς πέρασε πιὰ δὲ καιρός, ποὺ πρῶτο πρώτο ηπικελόμενο σ' δύσους μιλοῦσαν γιὰ τὸ Ζήτημα, εἶπενε οἱ βρισοίς γιὰ τὴν ψυχαρικὴν θεωρίαν. Νομίζαμε πῶς θατερα ἀπ' δύσα εἶπανε τόσοι καὶ τόσοι ζένοι ἐλέγησαντες καὶ γλώσσοις, δὲ θὰ εἶχε πέραση πιὰ ἡ θεωρία πῶς δὲ δύεινε διαφθείρει τὶς λέξεις, καὶ πῶς ἡ διελωνότητα ποὺ δὲν μένει τὴν ζωντανὴ γλώσσα τῆς μιλίες μας, κ' οἱ κανόνες της θάντι φυσικοὶ κ' εύκολουμένητοι. «Ωστε, μὴ χάνεστε σὲ λόγια κ.κ. ἀγράμματοι, γιατὶ τὸ θάντο τῆς μιᾶς γραμματικῆς θὰ σημειώσει ἡ βασιλεία τῆς ἀλιτρῆς.

Η ΕΙΠΙΤΡΟΠΗ ποὺ συντάξει τὸ νέο ἀναλυτικὸ πρόγραμμα γιὰ τὰ μαθήματα τοῦ δημοτικοῦ σκολειοῦ, καὶ γιὰ τὰ βιβλία, κατάργηση τὴν παλιὰ μέθοδο, τῆς διδασκαλίας δηλαδὴ τῆς γραμματικῆς μὲ τὸ βιβλίο. «Εστι λοιπὸν θὰ μεταχίνεται ἡ γραμματική μὲ τὴν προφορικὴ διδασκαλία.

Οι φημερίδες μας, ποὺ κατά τὴ συγκείσια τοὺς πέριπολοὺς ὅλη τὰ ζητήματα, δηλώσανε τὴ χρά τους γιὰ τὸ ζαλίζρωμα τῶν παιδιάτικων μυαλῶν ἀπὸ τὴ σκολοπική τῆς γραμματικῆς, νομίζοντας πῶς με τοῦτο λύθηκε τὸ ἐκπαιδευτικό μας ζήτημα. Ή κακομοιριασμένη ἡ γραμματική ἀκούεται λογῆς λογῆς ἴντεμάτα καὶ κατάρρεις, καὶ ισω ἐπὶ τοὺς φημεριδογράφους ἐπρεπε καὶ νὰ τ' ἀκούεται, γιατὶ εὗτοι εἶναι οἱ πιὸ ζινθιστήρες γιὰ τὴν ἀμάθεια τους, μὲ δῦλο τὸν πόθο ποὺ ἔχουν νὰ γράψουν τὴν καθαρι-

ΤΡΑΝΗ ἀπόδειξη τῆς παρακλισίας στὴ διοίκηση τοῦ Κρήτου, εἶναι καὶ τὸ δὲτη ἀπὸ παντοῦ λείπει καθέ ασφαλεία καὶ κάθε προφύλαξη τοῦ πολιτη ἀπὸ μέρος τῆς δημόσιας ἔξουσίας. Κι δηλι μόνο τοῦτο, μὰ καὶ τὸ φοβερώτερο ἀκόμη, πῶς δηλαδὴ αὐτὴ ἡ ζέια ἔκουσια, η βαλμένη ἀπὸ τὸ νόμο γιὰ φρουρὲς τῆς τάξης ληστεύεις ζαδιάντροπα τοὺς δυστυχίσμένους ρχγιάδες.

τὸ λάσπικο ἀγάλια γχλια, πρόσεχε μ' ὅλη του τὴ δύναμη, μ' δῆλη του τὴν ψυχή, μήπως ἡ Κατινούλα πονέσῃ, μήπως ἔξαφνα τὴ λαβήσωτη. 'Αχ! ἡ ἀρρώστια δὲ σ' ἀφίνει τίποτις νὰ δῆσι ὅξω ἀπὸ τὸν ἀρρώστο του. 'Η ἀρρώστια σου φανερώνει τὴν ἀληθινὴ φύση τοῦ ἀθωποῦ καὶ σὲ προστάζει νὰ τὴν κοιτάζῃς μὲ μάτι, ποὺ δὲν τὸ θιλώνουνε οὔτε τὸ σκοτίζουνε πιὰ οἱ συνήθειες κ' οἱ ἀντάρες οἱ κοινωνικές. 'Η ἀρρώστια σου ζεσκεπάζει τὸν ζθρωπὸ ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶναι, ξιχμένος ποὺ λέει κι δὲ φιλόσοπος δ χργαῖος, γδυμνός ἀπάνω στὸ χῶμα τὸ γδυμνό.

Λοιπόν, ἀκίμη κι ἀν δὲ τὸν Ἀντρέας, σὲ καθε ἡλιη περίσταση, δὲς ὑποθέσουμε, εἶχε ἀγαπήσει τὴν Κατινούλα, τώρα, μὲ τὰ θλιβερά της τὰ κατάντια, ποὺ μόλις πιὰ ἔμοιαζε γυναικά, στὸν τόπο τῆς ἀγάπης θὰ φύτρωνε μέστα του κανένα αἴστημα λιγάκι διαφρετικό, ἡ σπλαχνιά δὲ φιλία δὲ θέει καὶ καποῖα φιλία ἐρωτική, φιλ

Ιάρτε μιὰ μέρχ τῆς περασμένης βδομάδας, τὴν Τρίτη π. χ. Πόστος ἐγκλήματα ἀνύγγειλθήκανε ἀπὸ δῆῃ τὴν Ἑλλάδα; Μετρήστε. Σκοτωμές στὸν Ηεραία. Ἀπαγωγὴ στὰ Καλάβρυτα. Διὸς σκοτώμοι στὸ Βόλο. Αγνοεία στὸ δῆμο Φαρῶν. (Διαγουμίσανε τὸν ιεροκάρυκα, ποὺ πήγαινε νὰν τοὺς διδάξει τὸ θεῖο λόγο!); Ἐκβίσεις στὰ γωριά τοῦ Πύργου ἀπὸ ἔννοι μπουλούκι πάντε ληστῶν. Ἀπαγωγὴ στὸν Πύργο. Καὶ πόσες ἄλλες μικροδουλείες, ποὺ δὲ γράφονται στὶς φημιερίδες, γιατὶ περνῶντες γι' ἀσκόμαντα πρίματα.

Τί σκοπὸς λοιπὸν ἔχει τὸ Κράτος, ἀροῦ δὲν μπορεῖ νὰ φυλάξει τὴν πιὸ στοιχειώδη ύποχρέωσή του, τὴν πρώτη πρώτη ύποχρέωση ποὺ ἔχει μὰ τὰ Πολιτείαν ἀσφαλίσει τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ καθέ πολίτη; Κ' ὑστερα κοιτάζει νὰ βροῦμε ἀλλοῦ καὶ ἀλλοῦ τις πηγὴς τῆς κακομοιριᾶς μας, καὶ τὶς ἀφορμὲς τῆς χτικεισμένης μας γεωργίας καὶ χτηνοτροφίας καὶ κάθις κλάδου περιγραφικοῦ. Ήδης μπορεῖ δὲ καθίνας νὰ καλλιεργήσει ἅμαξα ἔρει πῶς λευτεροὶ εἶναι οἱ κλέφτες νὰν τοῦ ρημάξουνε ταύς καρπούς τοῦ ἰδρωτικοῦ; Πᾶς μπορεῖ νὰ θρέψει κοπίδια τὰ μαξα ἔρει πῶς οἱ ληστάδες θὰν τοῦ ἀρέψουνε δύο τοὺς βιστέσι ἡ φυγή; Πᾶς μπορεῖ νὰ βγαλνει ἀπ' τὸ χωριό του λεύτερη γιὰ νὰ πηγαίνει στὸ χωράφι του ἅμαξα βλέπει πῶς τον περχμονεύουν οι φοντίδες; Κι ἀπέναν ἀπ' δύο αὐτὰ τὰ σεβαστὸν καὶ πίστην νέχει στὴν ἔρουσια, δταν παγαλίουν τὰ στρατιωτικὰ ἀποστάσματα στὸ σπίτι του καὶ τοῦ δέρουνε τὸ γέρο πατέρα, τοῦ ντροπιάζουνε τὴν γυναῖκαν καὶ τοῦ σφάζουνε τὰ θρεπτήρια του καὶ τὰ πουλερικά του, γιὰ δργαστικὸ φαγοπότι, δπως τὴν ἴδια μέρχ ποὺ ἀνχρέρχει περιπάτουν μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο, ἀναγγέλθηκε ἀπὸ ἓντι νησοὶ ἐρτανησώτικο;

Νὰ, ἡ χωριάτερη ἀρρομένη τῆς γενικῆς φύσιος, καὶ ἡ χωριάτερη αἰτία τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν μεταναστῶν ἀπό γρονιὰ σὲ γρονί.

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Σ' ἐν τῷ μηρῷ οὐδὲ δοῦνεις λέγει καὶ εἰ δικοῖ μου οἱ στίχοι τοῦ τύπου τὸ φῦνα.

Νοιῶθω βαθίᾳ, κι εἰλικρινὴ καὶ ξιστερχ τὸ μολογῶ πῶς
δέ μοι ἐπιτρέπεται καθέλου να φέλοδυκήσω.

"Ενα μόνο ποδω̄ καὶ θύμαι πολὺ ίκενοποιημένη, ἐν δσοι θάχουν τὴν καλλισύνη νὰ βιβλίσσουν τοὺς στίχους μου, βαθύνοντας κατώ ἐπὸ τὴν ἀγένη πιοκή τους τὰ μάτια τῆς ψυχῆς κι ἀναρριπτώντας μέστι σ' ἄρτους τὸν πόνο μου τὸν ἀλλύγιστο, τὴν ἀφοσίωσή μου τὴν ἀπέραντη, σὲ μιὰ ίδεα θεῶν καὶ δμοσφῆ, καὶ στὴν ἀγάπη, τὴν δλοφεφκη τῇ, μεγάλη μου πιστη. Θύμαι – εἶπε πολὺ ίκενοποιημένη, ἐν δλα ἀστά μοῦ ταῦρισκεν ἀγνα, καὶ ἀδιλα, κι ἀνόθεφτα δπως γεννήθηκεν, κι δπως οὐ εβύτουνε μαζί μου μιὰ μέρ.

Πόλη.

ΕΑΠΙΔΑ Σ. BONTZADIAΟΥ

ΑΠΟΦΛΣΗ

Kal' στάχιη καὶ χαλάσματα

ἀντικροῦσαι τὸν πρόστον διελέγουν μοι τὸ μέγαρον.

λοση. Τὸ ἔξερε χωρὶς κάνε νὰ τὸ συλλογιστῇ, χωρὶς ποτὲ νὰ βρώτησε. Ἡ ἀ-άπῃ δῆμως τῆς "(Ο)λιας ἐφέρνε στὴν φυγὴν του καὶ τέλλα, τέφερνε δόλα, ὅσα δουλεθανε κρυφὰ στὴν φυγὴν του, ὅσα βγαίνανε κι δέκα. Τοῦ ἔφερνε καὶ μιάν ἀγάπην ἔχωριστήν, δικοῦ της εἶδους, γιὰ τὴν Κατινούλα, μιάν ἀγάπην ἀπὸ μιάν ἄλληνε καμωμένη. Ἔννοεῖται πώς ἀγάπην δὲν τὴν ἐλεγε καὶ τὸ πιὸ περίεργο ἵνα ποὺ ἀγάπην δὲν εἴτανε ώς τότες. "(Ο)πως τὸ κατάλαβε καὶ ἡ Κατινούλα, δὲ Ἀντρέας συνέσμιγε καὶ σφιγτούνωντε τὴν ζωτανή του λατρεΐα τῆς "(Ο)λιας, μὲ τὴν ἔννοια του τὴν καθεμερνή γιὰ τέρρωστημένο τὸ κορέται. Ἀρπὸ τῆς φαινότανε σημαντικὸ τῆς Κατινούλας, περισσότερο, λέει, ἀπ' ὃ τι ἀξίζε, ἀπ' ὃ τι ὁνειρέφτηκε ποτέ της. Μὰ γιὰ τὸν Ἀντρέα τὸ μυστικὸ ἔκεινο τὸ συνταξίριαγμα τῆς πρώτης μὲ τὴ δέφτερη, σύμαυνε ἀπὸ μέρος του ἀκόμη πιὸ πιστὴ ἀφοσίωση στὴν πρώτη. Δὲν τις ἔβαζε σὲ μιὰ γραμμὴ καὶ τὶς δυο. Μόνο ποὺ τώρα στεκότανε ἀψηλά ἡ Κατινούλα, ξατίας τοῦ καημοῦ του πώς ἔφταιξε δηλαδὴ γιὰ τὸ θάνατο τῆς "(Ο)λιας καὶ δὲν ἔπειτε νὰ φταιξῃ γιὰ τὸ θάνατο τῆς Κατινούλας. Ἡ ἀρρώστια κι δὲ θάνατος στὴν καρδιά μας ἴσωνυνε δόλους μας τοὺς ἀγαπημένους. Ωστόσο καὶ πάλε δὲ Ἀντρέας τὴν Κατινούλα τὴν είχε γιὰ κάτι πολύτιμο καὶ διαλεχτὸ ποὺ τοῦ τὸ μπιστέρτηκε ἡ "(Ο)λια, ποὺ ἡ "(Ο)λια τοῦ μηνοῦσε νὰ τὸ πρεστατέψῃ. Ἐκανε χρέος ιερό. Κόντεψε δῆμως τὸ χρέος νὰ γίνῃ ἀγάπην ἔκει ποὺ δὲν τὸ πρόστιμενε δὲ Ἀντρέας. Καὶ στὸ Περίσι καὶ στὸ Χαμονοκόρφι, μάλιστα στὸ Χαμονοκόρφι δπου ἀνασα-

Τὸ μέγαρο τοῦ πρώτου ὀνείδον μου
ποὺ εἶταν γραμένο μου ιὰ χίλιων
πάντα πληγὲς στὰ στήδια φέροντας,
ἄ στάχτη καὶ χαλάσματα
υελῆσει η Μοῖρα νὰν τὸ δῶ.

*Στὸν ἄμοιρο θυητὸν ἀλλοίμονο
ποὺ βασιλάς διάδοχος ἐλπίσει
τὴ χηρεμένη μου καρδιὰ γιὰ θόρό του.*

*Παρθένα ή ψυχή μου ἀνάλλαγτη
καὶ τὴ στερνὴν ἀχτίδα τῆς θὰ σβύσῃ
οιοῦ πρώτου παλαιοῦ μου τὰ χαλάσματα,
Κι ἀπάνω οτά θεμέλια του
παρθέρο θάγατο θὰ βρῶ.*

KAINOURIO КЛАМА

*Εἴτεν καὶ φός ποὺ στὰ τραγούδια σου
κάτι ἔλεγες γιὰ τὴ ματιά μου,
κάτι γλυκό στήν δψη μοῦβρισκες
κι ἀγάπαιες οὐποια δμοδριά μου.*

*Μὰ οἱ καημοὶ μου χρόνια μοῦφθειραν
τὴν πρώτη μου πὸν τραγουδοῦντες χάρη...
Καὶ τώρα πὸν στεφάνη μούταιαξεῖ
δημαρχεῖνο παλληκάρι,*

Τώρα ποὺ στῆς χαρᾶς τὸν ἥμιο μας
ἄχαρη ὄψη θ' ἀντικρύσω,
πές μου, θὰ τόθελες γι' ἀφτρό^τ
καινούργιο κλάμα ν' ἀρχαῆσω ;

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

‘Ο Πέτρος κ’ ἡ Μαρία ἤτανε δυὸς ἀδερφάκις ἀγαπημένα. Ποτὲ δυὸς πλάσματα στὸν κόσμο δὲ σταθῆκαν τόσο ταξιαστὰ καὶ τέσσον ὥμορφα ἐνωμένα. Οὕτε μάννα μὲ τὸ παιδὶ της, οὕτε καλὸς μὲ τὴν καλή του, οὕτε περιστεράκι μὲ τὸ ταῖρον του. Ὁ Πέτρος κ’ ἡ Μαρία ἤτανε σὰν ἔνα κορμὶ ἀσύγκριτα μοιρασμένο, σὰ μιὰ ζυγὴ ζυγὴ ψυχούλα, σὰν ἔνx χρυμόγελο διπλὸ καὶ σὰν ἔνx δίδυμον σνειρό. Ὁ ηλιος χαιρότανε υὰ τοὺς βλέπη ἀπὸ ψηλὰ, τὸ φεγγάρι ἀ

νανε κ' ἔπαψε δὲνις δέ κίντυνος τοῦ γεμώνα, εἴτε σὰν τὴν πλάγιαζε, εἴτε σὰ συγύριζε τὴν κάμερή της καὶ τὰ διάφορα ἐργαλεῖα ή γιατρικά, εἴτε σὰν καθότανε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, σιμή της, εἴχανε ώρα γιὰ κουβέντες. Καὶ οἱ κουβέντες ἀρχίζανε λίγο λίγο νὰ παίρνουνε καινούριο δρόμο ἀναμεταξύ τους. Οἱ Ἀντρέας μέσχ του ζούσε· μέσα του ζούσε κ' ή Ὁλια. Δὲ συνήθετο νὰ μιλῇ κανενὸς γιὰ τὰ περασμένα μήτε καὶ γιὰ τὸ τί ξακολουθοῦσε νὰ τοῦ είναι ή Ὁλια του. Η Κατινούλα, προτοῦ ἀρρώστησῃ κ' ἔρχότχνε ταχτικὰ τὸ πρωΐ νὰ σκουπίσῃ, νὰ συγυρίσῃ τὸ ἔργαστήρι της τὸ μονάκριθο, δὲ σκιαζότανε διόλου νὰ τοῦ ἀναφέρῃ γιὰ τὴν Κυρία, δταν ἔβρισκε τίποτις, λόγου χάρη, ποὺ νὰ τέλλαξε θέση δ' Ἀντρέας. Οἱ Ἀντρέας ἀκούγε, γωρίς νάποκριθῇ, κ' ἔννοιωθε ή Κατινούλα πώς ἔτσι ἔπειτε, ἀπὸ σέβας. Μιὰ μέρα, στὴν ἀρχὴ κακή, μερικοὺς μῆνες, τρεῖς, ἀφοῦ πέθανε ή Ὁλια καὶ γυρίσανε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ ξοχικὸ του, παράγγειλε μὲ σκοπὸ τῆς Κατινούλας νὰ μὴν πολυπασπατέῃ, νὰ μὴν τρίβη μὲ τὸ παραπάνω τὸ γραφειουδάκι τῆς Κυρίας. Ήξερε γιὰ ποιὸ λόγο. Εἶχε στάξει λιγάκι βουλλοκέρι ἀπάνω στὸν κατιφὲ ποὺ σκέπαζε τὸ γραφειουδάκι καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγουνε οἱ δυὸ τρεῖς σταλαματιές μὲ τὸ πάστρεμα. Η Κατινούλα μας ὅμως ἤξερε κάτι κι ἀφτῆ. Απὸ κάποιο λυπτητὸ προαίστημα καὶ πειδῆς δ' Ἀντρέας εἴτανε τόσο ταχτικός, ή Ὁλια εἴπε τότες τῆς Κατινούλας πώς πιὸ ὄστερις ἀν δὲ Κύριος χρειαστῇ τὸ γραφειουδάκι, πώς σωστὸ νὰ βάλουνε φρέσκο ἀλέκιαστο κατιφέ. Μὲ τρεμάμενη

ναγάλλιαις ἀπανω στὰ ξανθὰ μαλλιά τους καὶ τὰ περιβόλια μεθούσαντας ἀπ' τις γυρωθίες στὸ πέρασμά τους. Μονάχα δὲ γέρος ὁ Θεός, σὺν ἔσκυψε καὶ τοὺς καμάρωντας ἀπ' τὰ οὐράνια, μετανοῦσε ποὺ εἰχε χωρίσει μιὰ ψυχὴν σὲ δυούς κομήτια καὶ πάλι θάμαζε τὸ θάρια του στῆς; ὠμορφίζει καὶ τῆς καλοσύνης τὸ ξανθαταρισμα.

Ο Πέτρος κ' ἡ Μαρία εἶχανε μιὰ ψυχή Κ' ἡ ψυχή τους εἰχ' ἔνα φῶς. Καὶ τὸ φῶς τῶν οὐρανῶν ἐμπαίνει καὶ πληριεύει τὰ δικὰ κορμιά τους ἀπὸ ἔνα παράθυρο. Γιατὶ δὲ Πέτρος ἥττανε τυφλός κ' ἡ Μαρία εἶχε δυὸς μεγάλα, καταγάλανα μάτια σὰν τὸ χρῶμα τούρανοῦ καὶ σὰν τὸ χρῶμα τοῦ νεροῦ κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ σὰν τὸ χρῶμα τῶν γαλάζιων πετραδιῶν ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ σκοτεινά βάθια τῆς γῆς. Καὶ γι' αὐτὸ τὰ μάτια τῆς Μαρίας λάμπανε τὸ ἔδιο μέσα στὸ φῶς καὶ μέσα στὸ σκοτάδι. Κι' δὲ Πέτρος ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς Μαρίας καὶ ποτέ του δὲν παραπονέθηκε γιὰ τὰ δίκα του μάτια, γιατὶ ποτὲ δὲν κατάλαβε τὸ στερεό τους καὶ γιατὶ ἡ ψυχὴ του ἥττανε πάντα πληριμμοισμένη ἀπὸ φῶς. Τὸ φῶς τῶν οὐρανῶν ἐμπαίνει στὶς δυὸς ψυχοῦλες ἀπὸ τὸ ἔδιο παράθυρο.

Δέν ητανε ώμορριά στὸν κόσμο, ποὺ δὲν τὴν η-
ξερε ἐ Πέτρος. Αὐγήν-αύγη μόλις ἀνοίγανε τὴν μά-
τια τους, τὰ δυό τους μεγάλα καταγάλανα μάτια,
χεροπιστοὶ πέρνανε τοὺς καρπούς καὶ τάχρογιαλια. Περνούσανε ἀπ' τὸνθιμένα περιβόλια, βρέχανε τὰ
πόδια τους στὶς ἔμμυιδιές, τρυπόνανε στοὺς θόκους
τῶν λαγκαδιών, σκαρφάλωναν σὰ κατσικάκια στὶς
ψηλές κοροκές καὶ ξαπλώναν τὰ κοζμικά τους νὰ ξε-
κουραστοῦν μέσα στὰ ξυνθὰ τὰ στάχυα τοῦ κάμ-
που. Κι' ὅλο βλέπανε, κι' ὅλο βλέπανε τὶς ώμορ-
φιὲς τοῦ κόσμου μὲ τὰ δυό μεγάλα καταγάλανα μά-
τια τους καὶ ποτὲ δὲ γράταιναν.

Τὰ μάτια τοῦ Πίτρου ἡτανε γλυκά θεσιλεμένα, σὰ νὰ τὰ χρύσωνε πάντα ἐνώ πλαστικά. Καὶ δὲν ἡτανε θάμη στὴ γῆς ποὺ δὲν τωζερε δ Πίτρος, δὲν ἡτανε φῶς, δὲν ἡτανε χωῶμα, δὲν ἡτανε χάρη κι' ώμαρφιά ποὺ δὲν τὸ γνώμενε. "Ηξερε πώ; προσβήλει δ χρυσός δ "Ηλιος ἀπ'" τὴν καρφή, τοῦ θευνοῦ καὶ πώς ροδίζουνε οἱ πλαγιές κ' οἱ κάμποι καὶ πώς ντύ-

φωνή, τὸ ξεμυστερέψας τότες τὸ κορίτι τοῦ Ἀντρέα. Ὁ φίλος Φυχόκλειστάς του συλλογίστανε καὶ νὰ μὴν τὸ κρύψουμε, Φυχόκλειστάς του κιόλας γελοῦσε. Ταῦτα χαίρεται συχνά τοῦ καημένου νὰ γελησῃ μὲ τὴν πεθαμμένην, ὅπως καὶ σὰ ζούτε, ἀφοῦ γιὰ πεθαμμένην δὲν τὴν είχε. "Ισως καὶ νὰ τὴν περγελοῦσε μαργιούλικα που ἀπὸ ἀποστεξία ρίνεται ὥφες βουλλοκέρι νὰ στάξῃ, ἐνῶ σφαλνοῦσε τὸν πλίκο, καὶ τώρα φανταζότανε πώς ὁ Ἀντρέας της δὲ θὰ φύλαγε θρησκευτικά τὰ παρχωμικά της θυμητάρια. "Οχι! "Οχι! Θὰ μένουνε οἱ σταλαματέές, θὰ τις ἀγριέψῃ, θὰ τις χαδέβῃ μὲ τὰ δχγτυλά του, νὰ θρόμψῃ πώς σήμερα σήμερα πεσανε ἀπὸ τὸ χεράκι της. Κοινησε τὸ κεφάλι κι ἀπάντησε ἡσυχά τῆς Κατινούλας:

«Ναὶ, κατόπι βλέπουμε». Μά τὸ κατόπι δὲν ἡρθε ποτέ του. Χρόνια καὶ χρόνια περάσαντες ταιμούδιξε γιὰ τὸν κατιφέ. «Ἄξα-φνα, τὸ καλοκαίρι ἔκεινο, ἀφότου τὴν πῆγε κάτω στὸν κισσό, ἀφότου δηλαδή συνέδεσε πιὸ στενὰ στὸ λογισμό του τὴν Κατινούλα μὲ τὴν "Ολια, σκέφτη-κε πῶς θὰ τῆς δώσῃ πιώτερο θαρρὸς ἀκέμη, ἀν τῆς μιλήσῃ πιὸ ἀνοιχτόκερδη γιὰ τὴν Κυρία της τὴ λατρεύμένη. Συνχρα — πῶς μποροῦσε ἀλλιῶς; — τῆς μιλούσε καὶ γιὰ τὸν ἐχρό του, γιὰ τὴ δικῇ του τὴ λατρεία, γιὰ τὸ πκνεμερνὸ τάξιέρωμα τῆς ζῆ-σης του στὴν "Ολια. Θυμήθηκε τότες καὶ τὸ βιγλ-λοκέρι.

(ἀκολουθεῖ)